

hirolányt a gimnáziumba, ismerem, láttem van minden arc, s az épület minden pontja; jobban mint a saját iskolám falán. Van egy négy éves kisfiám, oda kell neki is járnia, hal hét fiú-rem végzett.

Ma nem bocsássa meg nekem hogy még ilyenekre is kitérek, de én most Önnel egy egész körpvet tudnék írni.

És most amikor továbbá áldásos munkájához sok-sok szenvedést kitartást, kedvet, egészséget és harsu - harsu életet kívánok még egyszer engedje meg, hogy kérjek Öntől valamit: Ma nem szenteljen egy pillanatot halotti vágyóimnak, a nyaki és barátság emlékének, egy pillanatra legyen kisdiák és nagy diák Ö"éte.

Sok meleg üdvölettel

Rabli Dersóné Nagy Ida
műszaki Tanácsos neje

Mélyen Tisztelt Tamar Úr,

most, amikor úgy itthon, mint külföldön mindenütt ünneplik, a világ minden részéből ácsinte üdvözléseket küldenek, engedje meg kérem nekem is, hogy az üdvözlők sorába lépjek mélyrezen hálámmal és csodálatommal.

Vannak még istékes, dalgó, hírdő, farsat emberek, - akik elhun a szörnyavas világban, mely ünnhangzik a sok nacionalizmussal s más hasonló ideológiákkal, - nem írjuk épen jól magukat, és eszüknek jól esik a tudat, hogy van még Tudomány is művészet aminek menekülni lehet, s apostolai közül egy is tálibet ér, mint Napoleonnal együtt az egész világ hadvesére, katonája, politikusa.

Ha lehetséges volna, ha iskolába n tanítanék, a legkisebb gyermek lelke, szíve, exle belevesném, beleimám, hogy Franciaország legnagyobb embere nem Napoleon hanem Pasteur, s nekünk magyaroknak pedig

Szent Györgyi Albert, a világ egyik legna-
gyobb jöttevője.

Érdekesen felel a budapesti ref.
főgym. 1911-ben kért növendékek táblája, kö-
zülük Ön is helyen Tisztelt Tamár Úr és a Bátyám
Nagy Károly praematurus. Együtt tanultak 8 é-
vig, — egy-é emlékeik rája — de ő most vala-
hol Bukovina határában Baranában alussza
örök álmát valószínűleg egy jeltelen sírban.

Amikor érezhet a haldoklással üdvözlő soraimat
küldöm, Bátyám nevére is teszem, aki való-
színűleg az első között lett volna forró, hálás
kegyeletével, ha egy „pár nagy” ember-
nem küldte volna annyi társával együtt a vá-
ladra a hársát, illetve „pénztárcájuként és hálal-
muként”!

Bozsáron meg, ha ebben a legünne-
sőbb pillanatban a visszaemlékezés annyira
megvahanak, hogy sírom, hell, síratnom látja-
mat, ki bizonyára egy igen értékes tagja lett volna
a Társadalomnak. Nagyon szerettem. Ballom a hang-
ját amikor osztálytársaimmal, tanárjaival, Bonáival a
pedellussal meidgett. Sokat vitt le etnyám —
ki pár hónapokkal előbb halt meg mint Károly, s egy
nem érte meg vajongásig szeretett fia halálát —, mint